

[Statsministeren.]

det blev godkendt af alle partierne, og derefter er det fremlagt som bilag i et af folketingets udvalg, i det politisk-økonomiske udvalg. Jeg kan ikke på nogen måde godkende, at regeringen ikke skulle have opfyldt til punkt og prikke det, som står i det stykke papir.

Endelig må jeg afvise den tankegang, som hr. Kjeld Olesen gav udtryk for, når han prøvede at vende sig imod det, vi kalder valutaværet, hvor han brugte udtrykket, at det var et indgreb imod bestemte befolkningsgrupper, og sagde, at det var lønmodtagerne, der skulle holde for. Jeg må gøre opmærksom på, at de afgifter bæres af hele befolkningen, de afgifter er ikke rettet imod bestemte løngrupper eller bestemte befolkningsgrupper, men er netop et forsøg på at presse hele det private forbrug ned hos alle og vel mest hos dem, der har det største forbrug.

Derfor må jeg sige, at det er regeringens opfattelse, at vi har fremlagt vores forslag, at vi har stået fast på dem, at vi også gerne har villet forpligte os til at stå fast på vores forslag, og det kalder vi ikke en siksakkurs. At vi også har været villige til at forhandle og vist forhandlingsvilje med meget stor ihærdighed, tror jeg ikke nogen, der kender de sidste 5 måneder, vil kunne nægte.

Videre sagde hr. Kjeld Olesen efter nogle bemærkninger om besparelserne, som jeg ikke skal komme ind på — dem får vi lejlighed til at drøfte senere — at socialdemokratiet var villigt til aktivt at deltage i spare-drøftelserne. Jeg takker for det tilsagn. Jeg anser det for nødvendigt, at alle folketingets partier deltager i disse drøftelser, og jeg er derfor meget tilfreds med, at socialdemokratiets ordfører har sagt dette. Det er nødvendigt, at vi får de offentlige udgifter skåret ned; det er også en tankegang, som har stort tilhold i befolkningen, og jeg tror i alle partier.

Så sagde hr. Kjeld Olesen også, at regeringen udmærkede sig ved sin lidenhed, ved antal af mandater og ved smidighed — mange tak! — og føjede til: en smidighed, der grænser undertiden til leddeløshed. Nu er det ikke så forfærdelig mange dage siden, vi fik nogle meget venlige ord om, at vi i regeringen havde en stædighed, der grænsede til stivsind. Det forekommer mig, at

når man vil angribe regeringen, må man vælge lidt imellem, hvor man vil angribe, man kan ligesom ikke angribe på begge fronter, eller også må man dermed give regeringen et vidnesbyrd om, at den har opført sig politisk forstandigt.

Jeg har ikke mange bemærkninger til hr. Lindholt — jo, måske en enkelt. Han havde nogle udmærkede citater om det gamle Grækenland, og det førte ham bl. a. til at sige noget om, at et sandt lovgivningsraseri nu tog sin begyndelse; det førte ham videre til med en travestering af et Churchill-citat at sige, at aldrig nogen sinde har så mange nye folketingsmedlemmer af en smal regering modtaget så mange lovforslag.

Må jeg sige ganske stilfærdigt, at det er ikke korrekt. Jeg kan også sige: det er lige så korrekt som det meste af, hvad hr. Lindholt i øvrigt sagde; det bliver det samme. Jeg vil kun sige, at hvis vi ser på tallene — og det er jo altid en god ting, når man skal tale om et lovgivningsraseri — forholder det sig sådan, at der er fremsat af regeringen og vedtaget 106 lovforslag, bliver det nu, i denne samling. Vi skal helt tilbage til 1967-68 for at finde et tal, der svarer dertil. 106 — i fjor var det 204, og året før var det 153. Men når vi kommer tilbage til 1967-68, står der også et lignende tal, jeg tror, det er 104. Det hænger nok sammen med, at også dengang var det en regering, der kun sad fra januar til sommer, altså, det er kun det, der dækker sammenligningen. Det, man kan slutte af de tal, som jo ikke er så forfærdelig vigtige, er kun den ene ting, at lovgivningsomfanget altså har været fuldstændig, som det var fra januar til sommeren 1968, og at det vel er noget lignende som andre samlinger; det kan derfor ikke være naturligt at sige, at folketinget har arbejdet særlig plaget af regeringens lovforslag.

Derimod har der været fremsat en del private lovforslag; der har været fremsat så mange private lovforslag, at man ikke kan sammenligne det med noget andet år, for det har været oppe på 96; det højeste tal, vi før har været oppe på, ligger i 80'erne. Det er vel rigtigt også at sige til hr. Lindholt, at hvis man har følt, at der har været travlt i folketinget, så har fremskridtspartiet måske nok sin del af ansvaret for det, dels ved at fremsætte en række lovforslag, dels ved at stille et væld af ændringsforslag. Der er in-